กัณฑ์ที่ 23

ปัพพโตปมคาถา

แสดง ณ วันที่ ๒๘ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๙๗

นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมาสมฺพุทฺธสฺส ฯ (๓ ครั้ง)

ยถาปิ เสลา วิปุลา
สมนฺตา อนุปริเยยฺยุ ฺ
เอวํ ชรา จ มจฺจุ จ
ขตฺติเย พฺราหฺมเณ เวสฺเส
น กิญฺจิ ปริวชฺเชติ
น ตตฺถ หตฺถีนำ ภูมิ
น จาปิ มนฺตยุทฺเธน
ตสฺมา หิ ปณฺฑิโต โปโส
พุทฺเธ ธมฺเม จ สงฺเฆ จ
โย ธมฺมจารี กาเยน
อิเธว นำ ปสำสนฺติ
นภำ อาหจฺจ ปพฺพตา
นิปฺโปเถนฺตา จตุทฺทิสา
อธิวตฺตนฺติ ปาณิโน
สุทฺเท จณฺฑาลปุกฺกุเส
สพฺพเมวาภิมทฺทติ
น รถานำ น ปตฺติยา
สกฺกา เชตุ ธเนน วา
สมฺปสฺสำ อตฺถมตฺตโน
ธีโร สทฺธำ นิเวสเย
วาจาย อุท เจตสา
เปจฺจ สคฺเค ปโมทตีติ ฯ

ณ บัดนี้อาตมภาพจักได้แสดงธรรมิกถาว่าด้วย ปัพพโตปมคาถา วาจาเครื่องกล่าวปรารภถึง ภูเขา เป็นเครื่องเปรียบเทียบ ด้วยบัดนี้เราท่านทั้งหลายหญิงชายทุกถ้วนหน้าทั้งคฤหัสถ์บรรพชิต บรรดามาสโมสรในที่นี้ ล้วนมีส่วนเจตนาใคร่เพื่อจะสดับตรับฟังพระธรรมเทศนา เพราะเราท่านทั้งหลาย หญิงชายทุกถ้วนหน้า เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ตั้งแต่วัยเด็กเล็กมาก็แปรไปเป็นลำดับ นับว่าไม่มีใครหยุดยั้งลงสักวินาทีเดียว หยุดยั้งที่ไม่แปรไปอนุวินาทีเดียวก็ไม่มี พอเกิดมาก็แปรเรื่อย อนุวินาทีเดียวไม่มีเลยที่หยุดยั้งอยู่ แปรไปเรื่อยไม่มีหยุดยั้งแต่นิดเดียว จนกระทั่งถึงวินาศดับสูญไป ไม่เหลือเลยแต่คนเดียว ตั้งแต่ บุรพชนต้นตระกูลของเรามา จนกระทั่งบัดนี้

หญิงก็ดีชายก็ดีเหมือนกันหมด ปรากฏว่าพอเกิดมาก็แปรไป อนุวินาทีหนึ่งมิได้หยุดแปรไป ปัจจุบันแปรไป ทีละนิด ๆ จนกระทั่งดับจิตทุกคน บางคนก็ไม่ถึงที่สุดชีวิตดับเสียในต้นชีวิต บางคนก็ไม่ถึงกลางชีวิตดับเสียในก่อนกลางชีวิต บางคนก็ไม่ถึงปลายชีวิตดับเสียก่อนปลายชีวิต บางคนมีบุญวาสนาเต็มฤทธิ์จึงจะถึงปลายชีวิต เป็นดังนี้เสมอไป ถ้าไม่มีบุญวาสนาเต็มด้วยฤทธิ์แล้ว ไม่ถึงปลายชีวิตสักคนเดียว

ดังนั้นจึงน่าสังเวช น่าสลดใจ พระจอมไตรจึงได้ทรงรับสั่งเทศนาว่า

ยถาปิ เสลา วิปุลา นภ์ อาหจฺจ ปพฺพตา
สมนฺตา อนุปริเยยฺยยุ์ นิป์โปเถนฺตา จตุทฺทิสา
แปลเป็นสยามภาษาว่า
" ภูเขาทั้งหลายล้วนแล้วด้วยศิลาอันไพบูลย์สูงจรดฟ้า หมุนบดสัตว์เข้ามาโดยรอบทั้ง ๔ ทิศ แม้ฉันใด"
เอว์ ชรา จ มจฺจุ จ อธิวตฺตนฺติ ปาณิโน
" ความแก่และความตาย ย่อมท่วมทันสัตว์ทั้งหลายฉันนั้นเทียว "
ขตฺติเย *" จะเป็นกษัตริย์ก็ตาม "*
พฺราหฺมเณ *" จะเป็นพราหมณ์ก็ตาม "*
เวสฺเส *" เป็นพลเรือนก็ตาม "*
สุทฺเท *" เป็นไพร่ก็ตาม "*
จณฺฑาล *" เป็นคนครึ่งชาติก็ตาม"*
ปุกฺกุเส *" เป็นคนเทหยากเยื่อเชื้อฝอยก็ตาม"*
น กิญฺจิ ปริวชฺเชติ *" ไม่งดเว้นอะไร ๆ ไว้เลยให้หลงเหลือ ย่อมท่วมทับหมดทั้งสิ้น"*
น ตตฺถ หตฺถีนำ ภูมิ *"ภูมิเป็นที่ไปของช้างทั้งหลายในความแก่และความตายนั้นย่อมไม่มี ภูมิเป็นที่ไปของรถทั้งหลาย ในความแก่และความตายนั้นย่อมไม่มี หรือคนเดินเท้า คนเดินเท้านั้น ทหารที่จะเข้าไปรบเดินไปด้วยเท้า เขาเรียกว่าทหารราบ เดินไปตามพื้นดิน คนเดินเท้าไปในความแก่และความตายนั้นไม่มี"*
น จาปิ มนฺตยุทฺเธน สกฺกา เชตุ์ ธเนน วา
" อันใคร ๆ ไม่อาจจะชนะความแก่และความตาย ด้วยการรบ ด้วยเวทมนต์ หรือด้วยการรบด้วยทรัพย์ จะเอาชนะความแก่และความตาย ไม่ได้เลย"
ตสฺมา หิ ปณฺฑิโต โปโส สมฺปสฺสำ อตฺถมตฺตโน
" เพราะเหตุนั้นบุรุษผู้เป็นบัณฑิต เมื่อมาเห็นประโยชน์ของตนแล้ว ผู้ทรงปัญญาควรตั้งความเชื่อในพระพุทธเจ้า ตั้งความเชื่อใจพระธรรม ตั้งความเชื่อในพระสงฆ์ "
โย ธมฺมจารี กาเยน วาจาย อุทเจตสา
" บุคคลใดเป็นผู้ประพฤติธรรม กาเยน ด้วยกาย หรือวาจา ด้วยวาจา อุทเจตสาหรือว่าด้วยใจ"
อิเธว นำ ปสำสนฺติ *" นักปราชญ์ทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุคคลนั้นในโลกนี้ทีเดียว"*
เปจฺจ สคฺค ปโมทตีติ *"บุคคลนั้นละโลกนี้ไปแล้วย่อมบันเทิงในสวรรค์ ด้วยประการดังนี้"*

เนื้อความของพระบาลี ปพฺพโตปมคาถา ขยายความเป็นสยามภาษา นี้แปลบาลีเป็นสยามทีเดียว ถ้าจะแปลขยายเป็นสยามแท้ ๆ กะเทาะบาลีออกเสียทั้งหมด เป็นเนื้อความดังนี้
"ภูเขาทั้งหลายล้วนแล้วด้วยศิลาอันไพบูลย์สูงจรดฟ้า กลิ้งหมุนทับบดสัตว์เข้ามาโดยรอบทั้ง ๔ทิศ แม้ฉันใด ความแก่และความตายย่อมครอบงำสัตว์ทั้งหลายทั้งสิ้นฉันนั้น เป็นกษัตริย์ก็ตาม เป็นพราหมณ์ก็ตาม เป็นพลเรือนก็ตาม เป็นไพร่ก็ตาม เป็นคนครึ่งชาติก็ตาม เป็นคนเทหยากเยื่อเชื้อมูลฝอยก็ตาม ไม่งดเว้นใคร ๆ ไว้เหลือเลย ย่อมครอบงำหมดทั้งสิ้น

ภูมิเป็นที่ไปของช้างทั้งหลาย(เพื่อไปรบ) ในความแก่ความตายนั้นไม่มี
ภูมิของรถทั้งหลาย(เพื่อไปรบ) ในความแก่ความตายนั้นก็ย่อมไม่มี
ภูมิเป็นที่เดินเท้า ภูมิเป็นที่ไปด้วยเท้า(เพื่อไปรบ)ในความแก่ความตายนั้นก็ย่อมไม่มี
ใครๆไม่อาจสามารถจะสู้รบ(ความแก่และความตาย) ด้วยเวทมนต์ หรือจะสู้รบด้วยทรัพย์ก็ไม่อาจสามารถจะสู้(ความแก่ความตาย)ได้ ไม่อาจจะเอาชนะ(ความแก่และความตาย)ได้

เพราะเหตุนั้น บุรุษผู้เป็นบัณฑิตเห็นประโยชน์ของตนชัดดังนี้แล้ว ผู้ทรงปัญญาควรตั้งความเชื่อไว้ในพระพุทธเจ้า ควรตั้งความเชื่อไว้ในพระธรรม ควรตั้งความเชื่อไว้ในพระสงฆ์ บุคคลใดเป็นผู้ประพฤติธรรมด้วยกาย เป็นผู้ประพฤติธรรมด้วยวาจา เป็นผู้ประพฤติธรรมด้วยใจ นักปราชญ์ทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุคคลนั้นในโลกนี้ทีเดียว บุคคลนั้นละโลกนี้ไปแล้วย่อมบันเทิงในสวรรค์"

นี้เป็นภาษาสยามล้วนไม่มีบาลีเจือปนทีเดียว ได้ความชัดดังนี้ บัดนี้จะอรรถาธิบายขยายความในปพฺพโตปมคาถา ความว่า วัน-คืน-เดือน-ปี ที่เราเกิดมาย่อมผ่านเราไปเนืองนิตย์ ท่านจึงได้ยืนยันว่า ***รตฺตินฺทิเว น ขียติ ชีวิตํ อุปรุชฺฌติ*** วัน-คืน-เดือน-ปี ล่วงไป ๆ มิได้ล่วงไปแต่วันคืนเดือนปีเปล่า ชีวิตของเราล่วงตามวันคืนเดือนปีนั้นไปด้วย ชีวิตที่เป็นอยู่ ๑๐๐ ปี พอหมดไปเสียวันหนึ่งก็ขาด ๑๐๐ ปีไปวันหนึ่งแล้ว ลดคืนหนึ่ง ผ่านร้อยปีไปคืนหนึ่งแล้ว หมดเสียวันกับคืนหนึ่ง ขาดร้อยปีไปวันกับคืนหนึ่งแล้ว อย่างนี้เรื่อยไป เมื่อวันคืนเดือนปีล่วงไปเท่าไร ชีวิตก็หมดไปเท่านั้น

เมื่อรู้จักหลักอันนี้แล้ว เดินรุดหน้าไปข้างเดียว เกิดมาแล้วไม่มีถอยหลังเลย จะยั้งอยู่ไม่ได้ อนุวินาทีหนึ่งก็ไม่ได้ รอสักประเดี๋ยวเถอะน่ายังห่วงลูกรักลูกอยู่ไม่ได้ รอประเดี๋ยวเถอะน่ายังห่วงพระห่วงเณรนักไม่ได้ รอไม่ได้ทั้งนั้นแหละไม่ว่าใคร นี่เพิ่งรู้ชัดว่าวันคืนเดือนปีล่วงไปล่วงไป ไม่ใช่ล่วงไปแค่วันคืนเดือนปีเปล่า ชีวิตจิตใจล่วงไปด้วย ความเป็นอยู่ล่วงไปด้วย ล่วงไปอย่างวอดวายเช่นนี้

สภาพความเป็นเองปรุงแต่งหรือว่าใครปรุงแต่งอยู่ที่ไหนเรื่องนี้ หมดทั้งประเทศ หมดทั้งชมพูทวีปหมดทั้งแสนโกฏิจักรวาล หมดทั้งอนันตจักรวาล ตลอดนิพพาน-ภพสาม-โลกันต์ มากน้อยเท่าใดนั้นไม่รู้กันทั้งนั้น ว่าเป็นเพราะเหตุอะไร? แต่วัดปากน้ำมีคนรู้ขึ้นแล้ว เป็นดังนี้เพราะอะไร?

ที่ตั้งวัยให้แก่ยับเยินไปเช่นนี้ เป็นเองหรือใครทำอยู่ที่ไหน? รู้ทีเดียวว่าใครทำอยู่ที่ไหน? รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้คือ พระยามาร นั่นเอง เป็นคนทำให้แก่-ให้เจ็บ-ให้ตาย เกิดแก่เจ็บตายอย่างยับเยิน เกิดก็อย่างยับเยินเดือดร้อน พ่อไม่ตาย บางทีแม่ตาย บางทีลูกก็ตาย แม่ก็ตาย พ่อก็ยังจะตายตามอีก โดดน้ำตายเสียอกเสียใจ นี่พระยามารทำทั้งนั้น สำหรับประหัตประหารฝ่ายพระ ***ถ้าว่ามนุษย์ผู้ใดเป็นฝ่ายพระละก็ มารข่มเหงอยู่อย่างนี้แหละ ไม่ขาดสาย*** ไม่เช่นนั้นก็ด้วยวิธีใดด้วยวิธีหนึ่ง บางทีหมั่นไส้นักทำเก่งกาจอวดดิบอวดดี ให้ฆ่ากันตายเสีย ให้กินยาตายเสีย ให้โดดน้ำตายเสีย ให้ผูกคอตายเสีย นี่ใครทำ? พระยามารทั้งนั้นไม่ใช่ใคร ***ไม่มีใครรู้ แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกายมีเท่าไรไม่มีใครรู้ ไม่รู้เรื่องทีเดียวในเรื่องนี้ว่า พระยามารเขาคอยบีบคั้นอยู่ ให้เกิด แก่ เจ็บ ตาย*** ให้เกิดก็เกิดอย่างยับเยิน หน้าบิดหน้าเบี้ยว เดือดร้อนด้วยกันทั้งสองฝ่าย ไม่ตายคางก็เหลืองเทียว ไม่ตายก็เกือบตาย นี่พระยามารเขาทำ ตามปกติแล้วไม่เป็นดังนี้ เกิดก็อย่างไม่ได้เดือดร้อนนัก จะคลอดบุตรก็เหมือนถ่ายอุจจาระ เหมือนถ่ายปัสสาวะ ไม่เดือดร้อนเหมือนกับคลอดลูกออกเต้าธรรมดานี้ จะคลอดบุตร

ก็เหมือนถ่ายอุจจาระ เหมือนถ่ายปัสสาวะทีเดียว ไม่เดือดร้อนแต่อย่างหนึ่งอย่างใด ที่เดือดร้อนยับเยินเช่นนี้ เพราะพระยามารเขาส่งฤทธิ์-ส่งเดช-ส่งอำนาจ-ส่งวิชชาที่ศักดิ์สิทธิ์มาบังคับบัญชา บังคับให้เป็นไป

เมื่อเป็นดังนี้ ที่ท่านวางบาลีว่า ให้เราท่านทั้งหลายพินิจพิจารณาว่าภูเขาทั้งหลายล้วนแล้วด้วยศิลาตัน ไม่มีน้ำเหลวเปลวปล่อง คำว่าไพบูลย์นั่นตันสนิท ไม่มีน้ำเหลวเปลวปล่องเป็นเนื้อหินทั้งแท่งทึบทีเดียว ไม่มีโพรงไม่มีถ้ำในสถานที่ใด ๆ กลิ้งมาทั้ง ๔ ทิศจรดกัน โตเท่าไรก็กลิ้งเข้ามา บดเข้าไป กลิ้งเข้ามาจรดกันศูนย์กลาง คิดดูซี ภูเขาใหญ่ขนาดนั้นสูงจรดฟ้า ภูเขานั่นไม่ใช่เล็กน้อย กลิ้งเรื่อยเข้ามาแล้วใครเล่าจะเหลือ ที่ถูกเข้าแล้วใครจะเหลือ ไม่มีใครเหลือแต่คนเดียว มดปลวกไม่เหลือทั้งนั้น เลือดไรเหาเล็นไม่เหลือทั้งนั้น ต้นไม้ต้นหญ้าไม่เหลือ วอดวายหมดทีเดียว ถึงภูเขาเล็ก ๆ น้อย ๆ ไม่พอ หนักไม่พอจมหมดหายหมดราบลงไปหมดทีเดียว มันสูงถึงจรดฟ้าเช่นนั้น กลิ้งเข้ามาโดยรอบทิศทั้ง๔ แล้วมาติดอยู่ตรงกลาง เล็กเข้ามาติดอยู่ตรงกลางก็ไม่เหลือเลยหายหมด เมื่อกลิ้งเข้ามาแกก็จะกลิ้งออกไปอีกนั่นแหละ แกไม่หยุดสักทีหนึ่งนี่ กลิ้งออกไปอีก กลิ้งออกไปอีก ก็อีกนั่นแหละถูกใคร ๆ ก็ราบไป ไม่เหลือเลยสักคนเดียว นี่แหละเหมือนความแก่และความตาย เกิดมามีเว้นความแก่สักคนเดียวไหม? ไม่มีเลย เว้นตายสักคนเดียวไหม? ไม่มีเลย เกิดมาแล้วก็แก่ตาย เกิดมาแล้วก็แก่ตายอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ความแก่และความตายนี่สำคัญนัก ไม่ละไม่เว้นผู้หนึ่งผู้ใดให้หลงเหลือไว้เลย ความแก่และความตายนี้ ย่อมครอบงำท่วมทับสัตว์ทั้งสิ้นให้ถึงความวินาศไป สัตว์ทั้งสิ้นนั้นคือใคร? เป็นกษัตริย์ก็ตาม เป็นพราหมณ์ก็ตาม หรือเป็นพลเรือน พลเรือนนั้นหมายความว่ากระไร? พลเรือนในประเทศทั้งหมดชาวนา พ่อค้า พ่อครัวเหล่านี้แหละเรียกว่าพลเรือน หรือจะเป็นไพร่ก็ยกเป็น ๒ ชั้น เรียกว่าเจ้า เรียกว่าไพร่เจ้าพวกหนึ่ง ไพร่พวกหนึ่ง เจ้าเขายกตัวเขาสูงว่าเป็นเจ้า นั่นเป็นไพร่เสีย หรือเป็นคนจัณฑาล คนครึ่งชาติ คนจัณฑาลน่ะเป็นอย่างไร? เราไม่รู้จักคนจัณฑาล ***จณฺฑาโล*** เขาแปลว่าดุร้าย ไม่ใช่เช่นนั้น คนจัณฑาลเขาแปลว่าคนครึ่งชาติ ไม่ใช่ชาติเดียว คนไม่ใช่ชาติเดียว ใจก็เป็น ๒ ฝ่ายไป บางทีพ่อเป็นไทยแม่เป็นจีน แม่เป็นไทยพ่อเป็นจีน หรือพ่อเป็นจีนแม่เป็นไทย แม่เป็นฝรั่งพ่อเป็นไทย พ่อเป็นฝรั่งแม่เป็นไทย หรือแม่เป็นลาวเป็นมอญอะไรก็ตามเรื่อง อย่างนี้เขาเรียกว่าคนครึ่งชาติ เป็นฝรั่งเสียชาติหนึ่งเป็นไทยเสียชาติหนึ่ง ๒ชาติมารวมกันเสียเป็นชาติเดียวกัน อย่างนี้เขาเรียกว่า จณฺฑาล ปุกฺกุเส จณฺฑาลแปลว่าครึ่งชาติ ***ปุกฺกุเส***ผู้เทหยากเยื่อเชื้อฝอย กวาดถนนหนทางที่เราเห็นปรากฏอยู่ พวก *ปุกฺกุเส* มีความเป็นอยู่เลวที่สุด ทำงานก็เลวที่สุดไม่มีอะไรจะเลวกว่านั้นอีก หรือเทอุจจาระปัสสาวะเหล่านี้เรียกว่า *ปุกฺกุเส น กิญฺจิ ปริวชฺเชติ* จะมีสักเท่าไรก็ช่าง เป็นกษัตริย์ เป็นพราหมณ์ เป็นพลเรือน เป็นคนครึ่งชาติ หรือเป็นคนเทหยากเยื่อมูลฝอยก็ช่าง ไม่ได้งดเว้นใคร ๆ ไว้ให้หลงเหลือไว้เลย ไม่ให้เหลือเลยท่วมทับหมด ท่วมทับหมดนั่นคือใครล่ะ? ความแก่ความตายคราวนี้ ใครจะไปสู้รบกับความแก่ความตาย ***น ตตฺถ หตฺถีนำ ภูมิ*** ภูมิทางไปรบหนทางที่จะเข้าไปรบที่จะยกพลเข้าไปรบกับความแก่ความตายนั้น หนทางช้างก็ไม่มีเข้าไป หนทางรถทั้งหลายก็ไม่มีเข้าไป หนทางเดินที่จะเข้าไปรบด้วยเท้าก็ไม่มีเข้าไป ไม่มีเข้าไปในความแก่และความตายนั้น ไม่มีทางเข้าไปสู้กัน ความแก่และความตายไม่มีทางเข้าไป ใคร ๆ ไม่อาจสามารถจะเอาชนะความแก่ความตายนั้น ด้วยการสู้รบ ด้วยเวทมนต์ เวทมนต์คาถาใด ๆ วิชาพราหมณ์ เวทมนต์กลถาคาใด ๆ ไม่อาจสามารถจะสู้รบกับความแก่ความตายนั้นได้ หรือจะสู้รบด้วยทรัพย์ มีทรัพย์จะเอาทรัพย์ไปไถ่ถอนตัว แก้ความแก่

....สภาพความเป็นเองปรุงแต่งหรือว่าใครปรุงแต่งอยู่ที่ไหนเรื่องนี้ หมดทั้งประเทศ หมดทั้งชมพูทวีปหมดทั้งแสนโกฏิจักรวาล หมดทั้งอนันตจักรวาล ตลอดนิพพาน-ภพสาม-โลกันต์ มากน้อยเท่าใดนั้นไม่รู้กันทั้งนั้น ว่าเป็นเพราะเหตุอะไร? แต่วัดปากน้ำมีคนรู้ขึ้นแล้ว เป็นดังนี้เพราะอะไร?

ที่ตั้งวัยให้แก่ยับเยินไปเช่นนี้ เป็นเองหรือใครทำอยู่ที่ไหน? รู้ทีเดียวว่าใครทำอยู่ที่ไหน? รู้ว่าไม่ใช่ใคร จับตัวได้คือ พระยามาร นั่นเอง เป็นคนทำให้แก่-ให้เจ็บ-ให้ตาย เกิดแก่เจ็บตายอย่างยับเยิน เกิดก็อย่างยับเยินเดือดร้อน พ่อไม่ตาย บางทีแม่ตาย บางทีลูกก็ตาย แม่ก็ตาย พ่อก็ยังจะตายตามอีก โดดน้ำตายเสียอกเสียใจ นี่พระยามารทำทั้งนั้นสำหรับประหัตประหารฝ่ายพระ ***ถ้าว่ามนุษย์ผู้ใดเป็นฝ่ายพระละก็ มารข่มเหงอยู่อย่างนี้แหละ ไม่ขาดสาย*** ไม่เช่นนั้นก็ด้วยวิธีใดด้วยวิธีหนึ่ง บางทีหมั่นไส้นักทำเก่งกาจอวดดิบอวดดี ให้ฆ่ากันตายเสีย ให้กินยาตายเสีย ให้โดดน้ำตายเสีย ให้ผูกคอตายเสีย นี่ใครทำ? พระยามารทั้งนั้นไม่ใช่ใคร ***ไม่มีใครรู้ แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกายมีเท่าไรไม่มีใครรู้ ไม่รู้เรื่องทีเดียวในเรื่องนี้ว่า พระยามารเขาคอยบีบคั้นอยู่ ให้เกิด แก่ เจ็บ ตาย*** ....

ภาพจาก : hubbesite.org

....เวลานี้เขาว่าสมภาร(พระเดชพระคุณหลวงพ่อสด จนฺทสโร) ***วัดปากน้ำกำลังสู้กับความแก่ความตาย สู้จริง ๆ ผู้เทศน์นี่แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือนเศษแล้ว ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้แล้ว วินาทีนี้ไม่ได้หยุด เพียรสู้ความแก่ความตายไม่ได้ถอยกันเลย พระยามัจจุราชมีเท่าไรจับกันหมด จับกันหมดตรึงกันหมด ลงโทษกันหมดทีเดียว มีเท่าไรไม่ให้ทำลายพระ-ไม่ให้ข่มเหงพระได้ ให้เลิกข่มเหง ให้เลิกทำลายพระเสียให้ได้*** จะแก้ความแก่ ความเจ็บ ความตายใหม่ ไม่ให้มีแก่ ไม่ให้มีเจ็บ ไม่ให้มีตาย เมื่อเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็ให้เป็นมนุษย์เด็ก ๆ ก็อย่างหนึ่งรู้กันได้ชัด ๆ เด็ก ๆ ก็รู้ ไม่สวยไม่งามนักพอสมควร ถ้ายิ่งแก่หนักเข้ายิ่งสวยงามหนักเข้า ยิ่งแก่หนักเข้าก็ยิ่งสวยงามหนักเข้า แล้วก็โตหนักเข้าด้วย ผิดกัน โตหนักเข้าๆ สวยงามหนักเข้า โตหนักเข้าสวยงามหนักเข้า ไม่มีไขลงกัน มีแต่ไขขึ้นกันไป ไม่มีถอยกลับกัน พอครบบารมีของตนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หรือพระอรหัตอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหัต ไม่ต้องไปทรมานให้เหนื่อยยากลำบากแต่อย่างหนึ่งอย่างใด อยู่ในบ้านในช่องตามชอบใจ พอครบกำหนดเข้าก็เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ทีเดียว เป็นพระพุทธเจ้าพระอรหัต เวลาไปนิพพานไม่ต้องถอดสักกายหนึ่ง....

ความตาย เรื่องความแก่ความตายไม่มีทางสู้ ไม่มีทางแก้ทีเดียว จะแก้อย่างไรก็แก้ไม่ได้ แต่ว่ามีแก้อยู่ที่วัดปากน้ำ วิชชาธรรมกายไปเห็นวิชชาเหล่านี้หมด ไปเห็นความแก่ ความตาย

เวลานี้เขาว่าสมภาร(พระเดชพระคุณหลวงพ่อสด จนฺทสโร) ***วัดปากน้ำกำลังสู้กับความแก่ความตาย สู้จริง ๆ ผู้เทศน์นี่แหละ ๒๒ ปี ๘ เดือนเศษแล้ว ๘ เดือน ๙ วัน วันนี้แล้ว วินาทีนี้ไม่ได้หยุด เพียรสู้ความแก่ความตายไม่ได้ถอยกันเลย พระยามัจจุราชมีเท่าไรจับกันหมด จับกันหมดตรึงกันหมด ลงโทษกันหมดทีเดียว มีเท่าไรไม่ให้ทำลายพระ-ไม่ให้ข่มเหงพระได้ ให้เลิกข่มเหง ให้เลิกทำลายพระเสียให้ได้*** จะแก้ความแก่ ความเจ็บ ความตายใหม่ ไม่ให้มีแก่ ไม่ให้มีเจ็บ ไม่ให้มีตาย เมื่อเกิดขึ้นมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็ให้เป็นมนุษย์เด็ก ๆ ก็อย่างหนึ่งรู้กันได้ชัด ๆ เด็ก ๆ ก็รู้ ไม่สวยไม่งามนักพอสมควร ถ้ายิ่งแก่หนักเข้ายิ่งสวยงามหนักเข้า ยิ่งแก่หนักเข้าก็ยิ่งสวยงามหนักเข้า แล้วก็โตหนักเข้าด้วย ผิดกัน โตหนักเข้าๆ สวยงามหนักเข้า โตหนักเข้าสวยงามหนักเข้า ไม่มีไขลงกัน มีแต่ไขขึ้นกันไป ไม่มีถอยกลับกัน พอครบบารมีของตนที่จะได้ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า หรือพระอรหัตอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็เป็นพระพุทธเจ้า พระอรหัต ไม่ต้องไปทรมานให้เหนื่อยยากลำบากแต่อย่างหนึ่งอย่างใด อยู่ในบ้านในช่องตามชอบใจ พอครบกำหนดเข้าก็เป็นพระพุทธเจ้า เป็นพระอรหันต์ทีเดียว เป็นพระพุทธเจ้าพระอรหัต เวลาไปนิพพานไม่ต้องถอดสักกายหนึ่ง กายมนุษย์-กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์-กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม-กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม-กายอรูปพรหมละเอียด กายธรรม-กายธรรมละเอียด กายธรรมโสดา-กายธรรมโสดาละเอียด กายธรรมสกทาคา-กายธรรมสกทาคาละเอียด กายธรรมอนาคา-กายธรรมอนาคาละเอียด กายธรรมอรหัต-กายธรรมอรหัตละเอียด ไม่มีถอดกันเลย เป็นทั้งดุ้นทั้งก้อน ไปนิพพานหมดทั้งดุ้นทั้งก้อนทีเดียว นี้ที่สมภารวัดปากน้ำรบกับพระยามัจจุราช รบความแก่ความตายรบเท่านี้ แก้ให้เป็นอย่างนี้ ถ้าไม่เป็นอย่างนี้สมภารวัดปากน้ำไม่แรมราตรีที่อื่นละ ยอมตายไม่ถอยกันเลย

เมื่อการสู้รบเช่นนี้ ใครเคยได้ยินได้ฟังบ้าง? ไม่มีเลย หมดทั้งชมพูทวีป แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกายที่ไหน ๆ ไม่มีเลย แล้วไม่มีใครรู้จักเสียด้วยซ้ำ นี่มารู้จักขึ้นแล้วที่วัดปากน้ำ ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา อยู่วัดปากน้ำก็จริง แต่ไม่รู้ว่าสมภารวัดปากน้ำทำอะไร นี่อัศจรรย์นักอยู่ด้วยกันตั้งหลาย ๑๐ ปี อยู่วัดปากน้ำทำวิชชานี้ ๒๒ปี ๘เดือน ๙วัน วันนี้ไม่มีใครรู้ว่าทำอะไร รู้แต่นิด ๆ หน่อย ๆ รู้จริงจังลงไปไม่มี มีก็ผู้ที่ทำวิชชาด้วยกัน รู้จริงเห็นจริงกันลงไปทีเดียว ทำอยู่ทุกวัน ๆ นั่นละก็รู้จริงเห็นจริง นี่เป็นวิชชาลึกอย่างนี้ ถ้ารู้สึกเช่นนี้ละก็ จงอุตส่าห์ ว่าตั้งแต่นี้ไป เราจะช่วยเหลือแก้ไขด้วยประการใดประการหนึ่ง ท่านรบศึกสำคัญอย่างนี้ ถ้าได้ชนะละก็ เราชนะด้วย ถึงเราไม่ได้ทำเลยเราก็ชนะด้วย ถ้าได้สำเร็จเราก็สำเร็จด้วย เราไม่ได้ทำเลยก็สำเร็จด้วย เราต้องสนับสนุนด้วยทางใดทางหนึ่งให้สมควรทีเดียว ***พวกที่เป็นแล้วตั้งใจแน่วแน่ ว่าตั้งแต่วันนี้ไป เราไม่ถอยหละ เกิดมาเราพบวิชชานี้ เราจะต้องสู้ อย่างอื่นสู้ไม่ได้ทั้งนั้น เราจะหันสู้วิชชานี้กันสุดฤทธิ์สุดเดช เอาให้ถึง หมดเจ็บหมดแก่ หมดตาย ของพระยามารให้ได้ ให้พระยามารแพ้ให้ได้*** พระยามารแพ้เด็ดขาดเมื่อเวลาไร เวลานั้นหมดทุกข์ในโลกเท่าปลายผมปลายขนก็ไม่มี หมดแก่หมดเจ็บหมดตายในโลก เท่าปลายผมปลายขนก็ไม่มี มีความสุขเหมือนยังกับท้าวสวรรค์ หรือเหมือนกับท้าวพรหม หรือเหมือนกับพระนิพพาน สุขขนาดนั้น เป็นสุขสำราญขนาดนั้น

นี่แหละที่แสวงหาความสุขกันในโลก ***ในเวลานี้ทุกชาติ ทุกภาษา หาความสุขใส่ชาติ ใส่ภาษา***

ของตัวทั้งนั้น อิจฉาริษยากัน เบ่งกันเต็มฤทธิ์เต็มเดช ประหัตประหารซึ่งกันและกัน ใครมีกำลังมากก็กดขี่คนมีกำลังน้อยลงไป บังคับกำลังน้อยให้อยู่ใต้อำนาจเสีย ที่ทำกันอยู่นี้ทั้งวันทั้งคืน ทั้งชมพูทวีป แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาลทำกันอยู่อย่างนี้ แม้จะเป็นมนุษย์ก็ต้องทำอย่างนี้ แม้จะไปเป็นเทวดาก็ไปเป็นอย่างนี้ จะไปเป็นพรหมก็ทำอย่างนี้ จะไปเป็นอรูปพรหมก็เป็นอย่างนี้ จะไปเป็นนิพพานแล้วก็ทำอย่างนี้เหมือนกัน พระพุทธเจ้าในพระนิพพานไม่ได้หยุดเลย ทำอยู่อย่างนี้ กำลังผจญกับพญามารไม่ได้หยุดเลย วินาทีอนุวินาทีก็ไม่ได้หยุด ต้องทำนิโรธ ดำเนินนิโรธเสมอ ให้ละเอียดอ่อนไว้ ถ้าว่าละเอียดไม่ทัน เขาก็บังคับเสีย หยาบกว่าเป็นถูกบังคับ ถูกความแก่บังคับ บังคับไม่ให้รู้ด้วย บังคับในไส้ ไส้ธาตุไส้ธรรม เห็นจำคิดรู้ ต้องใช้ญาณบังคับหมด

เมื่อปรากฏรู้ตัวว่าเป็นทาสพญามารอยู่เช่นนี้ ก็ต้องช่วยรีบเปลื้องตัว ต้องรีบพยายามแก้ตัว ถ้ารีบพยายามแก้ตัวให้พ้นไปเสียได้ ก็จะไม่ต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย เอาความชนะเสียให้ได้

พญามารไม่ได้เว้นผู้หนึ่งผู้ใดให้เหลือ เพราะเหตุนั้นผู้มีปัญญา เมื่อเป็นคนฉลาดจะทำอย่างไรในเวลานี้ เมื่อทราบชัดประโยชน์ของตนแล้ว ผู้ทรงปัญญาควรตั้ง ความเชื่อไว้ในพระพุทธเจ้า ควรตั้งความเชื่อลงไปในพระธรรม ควรตั้งความเชื่อลงไปในพระสงฆ์

ตั้งความเชื่อลงไปในพระพุทธเจ้า จะเอาใจจรดลงไปที่ไหน? เอากันละ เอากันสด ๆ นี่แหละ ภิกษุ สามเณร อุบาสกอุบาสิกา ตั้งความเชื่อลงไปในพระพุทธเจ้านั้น ตั้งลงไปตรงไหน? ตั้งความเชื่อลงไปในพระธรรมนั้นตั้งลงไปตรงไหน? ผู้ที่ไม่เป็นธรรมกายก็ตามกันหมด ไม่รู้จะตั้งตรงไหน? ตั้งไม่ถูก แล้วจะตั้งให้ถูกมันก็ไม่ถูก หลบไปหลบมาอยู่นั่นแหละ แล้วทำไงล่ะคราวนี้ นับถือพระพุทธศาสนา ภิกษุก็ดี สามเณรก็ดี อุบาสกก็ดี อุบาสิกาก็ดี ว่าตั้งใจเชื่อลงไปในพระพุทธเจ้าแล้วจะเอาใจไปจรดตรงไหนล่ะ? ถึงจะถูกพระพุทธเจ้า? เอาใจไปจรดตรงไหน ถึงจะถูกพระธรรม? เอาใจไปจรดตรงไหน จึงจะถูกพระสงฆ์?

เรื่องนี้ผู้เทศน์นี่แหละได้เทศน์ปุจฉาวิสัชนากับพระมหาเคลือบอายุ ๓๓ พรรษา เขาฉลองพระประธานที่วัดในสวน ถามว่าบัดนี้ท่านมหา ท่านเจ้าของทาน ท่านเจ้าภาพนิมนต์ท่านกับผมมา สองท่านนี่มาเทศน์ปุจฉาวิสัชนากันในเรื่องพระประธาน เขาสร้างพระประธาน พระประธานเป็นที่ระลึกนึกคิดของพุทธศาสนิกชนเป็นประธานอยู่ในวัดนี้ จะให้ระลึกถึง พระพุทธเจ้า ระลึกถึงพระธรรม ระลึกถึงพระสงฆ์ เราจะระลึกถึงพระพุทธเจ้านั้น เมื่อมาถึงพระประธานเข้านี้แล้ว เราจะเอาใจจรดตรงไหนล่ะ? ถึงจะถูกพระพุทธเจ้าอีกอักแน่ะ พออีกอักผู้เทศน์ต้องอนุโลม การจรดนั้น จะจรดเบื้องศีรษะท่าน หรือจะจรดเบื้องกลางพระองค์ท่าน หรือจะจรดเบื้องพระบาททท่านเข้าไปเป็นสาม หรือปันลงไปอีกก็ได้ มือเท้าแขนทั้งสองศีรษะหนึ่ง ห้าตัว หกศีรษะ ไปจรดไหนล่ะ? ให้แน่ ๆ ลงไปซิ อีกอักอยู่ ถ้าว่าจรดเข้าช่องหน้าผากที่พระอุณาโลม ตั้งเป็นช่องอยู่เขาทำเป็นอุณาโลมตั้งเป็นช่องอยู่ เขาทำเป็นวงกลมไว้ตรงนั้น ช่องพระอุณาโลม อ้าวไปจรดตรงนั้นเข้าแล้ว ก็รู้ว่าโอ้นี่ไม่เป็นล่ะซิ ตั้งแต่บวชมา ๓๓ พรรษาจรดไม่ถูก พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ เลอะแล้ว ถ้าเลอะก็ไล่เข้าป่าทีเดียว เมื่อไปจรดเข้าที่อุณาโลมก็ไปจรดเอาทองใบเข้าแล้วที่ปิดไว้ตรงนั้น ทีนี้ก็ไล่เข้าป่าไปเลย เอ้าเปิดทองใบเข้าไปถูกรักเข้าอีก ถ้าเปิดรักเข้าไปอีก ก็ถูกทองเหลืองทองแดงที่เขาหล่อ เปิดทองเหลืองทองแดงเข้าไปอีกเจอะทราย เปิดทรายเข้าไปอีก ไม่มีอะไร ว่างเปล่า เหลวแล้ว นี่คนจรดไม่ถูกพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ไม่ถูก พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ เป็นอย่างนี้

เมื่อรู้จักหลักดังนี้ เราจะจรดตรงไหน? เราเป็นคนรู้ เราเป็นคนเทศน์เสมอ ๆ กัน เมื่อยังเข้าไม่ถึงพุทธ

รัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ยังไม่มีพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ จะจรดตรงไหนล่ะ?

ใจต้องจรดนิ่งเข้าที่ศูนย์กลางของ**ดวงธรรม** ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ตรงนั้น ถ้าว่าได้กายมนุษย์แล้ว ตรงนั้นแหละที่จะเป็นพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะ ต้องทำใจให้หยุดตรงนั้น ให้หยุดนิ่ง เมื่อใจหยุดนิ่งอยู่ตรงนั้นก็จรดต่อไป

ถ้าเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด เข้าถึงกลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ละเอียด นั่นแหละถูกต้อง ถูกธรรมรัตนะ

ถ้าว่าเข้ากายทิพย์
ก็จรดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็นกายทิพย์

ถ้าเข้าถึงกายทิพย์ละเอียด ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็นกายทิพย์ละเอียด
นี่แหละที่จรดของใจ

ถ้าว่าถึงกายรูปพรหม

ก็หยุดนิ่งอยู่ในศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายรูปพรหม

ถ้าว่าเข้าถึงกายรูปพรหมละเอียด
ก็หยุดนิ่งอยู่ในศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็นกายรูปพรหมละเอียด

ถ้าว่าเข้าถึงกายอรูปพรหม
ก็จรดอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายอรูปพรหม

ถ้าว่าเข้าถึง กายอรูปพรหมละเอียด
จรดนิ่งอยู่ในศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายอรูปพรหมละเอียด

ถ้าว่าเข้าถึง กายธรรม
ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายธรรม กลางดวงนั้น

ถ้าเข้าถึง กายธรรมละเอียด
ใจหยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายธรรมละเอียด

ถ้าเข้าถึง พระโสดา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายพระโสดา

ถ้าเข้าถึง พระโสดาละเอียด
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น พระโสดาละเอียด

ถ้าเข้าถึง กายพระสกทาคา
ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายพระสกทาคา

ถ้าเข้าถึง กายพระสกทาคาละเอียด
ก็หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น พระสกทาคาละเอียด

ถ้าว่าเข้าถึง พระอนาคา
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายอนาคา

ถ้าว่าเข้าถึง พระอนาคาละเอียด
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายพระอนาคาละเอียด

ภาพจาก : hubbesite.org

ในเวลานี้ทุกชาติ ทุกภาษา หาความสุขใส่ชาติ ใส่ภาษาของตัวทั้งนั้น
อิจฉาริษยากัน เบ่งกันเต็มฤทธิ์เต็มเดช ประหัตประหารซึ่งกันและกัน
ใครมีกำลังมากก็กดขี่คนมีกำลังน้อยลงไป บังคับกำลังน้อยให้อยู่ใต้
อำนาจเสีย ที่ทำกันอยู่นี้ทั้งวันทั้งคืน ทั้งชมพูทวีป แสนโกฏิจักรวาล
อนันตจักรวาลทำกันอยู่อย่างนี้

ถ้าว่าเข้าถึง กายพระอรหัต
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายพระอรหัต

ถ้าว่าเข้าถึง กายพระอรหัตละเอียด
หยุดนิ่งอยู่ศูนย์กลาง**ดวงธรรม**ที่ทำให้เป็น กายพระอรหัตละเอียด

ที่ตั้งของใจที่จรด ที่จรดของใจเรียกว่า ถูกพุทธรัตนะ ถูกธรรมรัตนะ ถูกสังฆรัตนะ ตัวจริงทีเดียวให้จรดอย่างนี้

นี่แหละที่เทศน์ให้ฟังบ่อย ๆ เพื่อจะได้จำอย่างนี้ ถ้าไม่ได้หลักอย่างนี้ก็เหลว จะว่าเด็กหรือแก่เฒ่าปานกลางอย่างไรก็ช่างเถอะ เหลวทั้งนั้น ถ้าไม่ถูกจริงอย่างนี้ ให้รู้จักหลักอันนี้ ใจเราตั้งในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถูกส่วนเข้าแล้ว

โย ธมฺมจารี กาเยน วาจาย อุทฺธเจตสาวา บุคคลใด ธมฺมจารีแปลว่าประพฤติธรรม บุคคลใดประพฤติธรรมด้วยกาย หรือด้วยวาจา หรือว่าด้วยใจ กายก็บริสุทธิ์ วาจาก็บริสุทธิ์ ใจก็บริสุทธิ์ ไม่มีพิรุธเลย ได้ชื่อว่าประพฤติธรรมด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ

อิเธว นํ ปสํสนฺติ นักปราชญ์ทั้งหลายย่อมสรรเสริญบุคคลนั้นในโลกนี้ บุคคลนั้นละโลกนี้แล้วไปสู่สวรรค์ เมื่อจรดนิ่งอยู่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์แล้ว ก็บริสุทธิ์กาย บริสุทธิ์วาจา บริสุทธิ์ใจ ไม่มีร่องเสียเลย นั่นแหละถูกต้องร่องรอยความประสงค์ทางพระพุทธศาสนา

ที่ได้ชี้แจงแสดงมานี้ ตามวาระพระบาลีคลี่ความเป็นสยามภาษาตามมติยาธิบายพอสมควรแก่เวลา **เอเตน สจฺจวชฺเชน** ด้วยอำนาจความสัตย์ที่ได้อ้างธรรมปฏิบัติตั้งแต่ต้นจนอวสานนี้ **สทา โสตฺถี ภวนฺตุ เต** ขอความสุขสวัสดีจงบังเกิดมีแด่ท่านทั้งหลาย ทั้งคฤหัสถ์บรรพชิต บรรดามาสโมสรในสถานที่นี้ทุกถ้วนหน้า อาตมภาพชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลา สมมติว่ายุติธรรมิกถาโดยอรรถนิยมความเพียงเท่านี้ **เอวํ** ก็มีด้วยประการฉะนี้